

ЧУДОМИР ТРИ ВЕКА ПРЕДИ ХРИСТА

chitanka.info

„Археологически музей за старини и изкуства при читалище «Светулка». Отворен в сряда и събота. За групи и гости през всяко време.“

Така гласеше надписът над вратата на таванската стая, която бай Марин, старият разсилен, който същевременно изпълняваше и секретарска, и библиотекарска длъжност при читалището, отвори на пъстрата група столични архитекти, художници, няколко дами и един асистент по история от университета.

Посрещал и изпращал с години палави ученици, екскурзианти от села и градове, изучил от уредника на музея, учител в прогимназията, когото често заместваше, тайните на дълбоката древност, бай Марин застана пред отворената врата и изкомандва по войнишки:

— Изтрийте си краката! С ръка нищо да не се пипа! Гледай само и не пипай!

Групата се подчини на строгите, но справедливи наредби, изтърка си обувката в парчето вълнена черга, заковано пред входа на този малък „Лувър“, и плахо занавлиза в полуосветеното и ниско помещение.

— Свали си шапката! — изкомандва пак брадясалият и по ушите жрец на заплесналия се в някаква стара икона художник. — Свето място е тука, не е туй-онуй! Уважение трябва!

Гостите шепнешком и на пръсти се пръснаха по един, по двама край разкривените и разсъхнали шкафове и започнаха да разглеждат музея.

— Подред, подред! — чу се пак глас. — Какво ще разберете тъй, пръснати? Елате тук при мене! До първия шкаф! Аз ще ви разправам, а вий ще слушате само и ще гледате.

— Ами ний сами, таквоз... — обади се някой.

— Никакво сами! Аз за какво съм тука? Ред трябва да има. Ред и последователност!

Групата се подчини отново.

Бай Марин оправи яката на палтото, подсмъркна и започна:

— Това голямото, дето го виждате, е керемида. Осемдесет и три сантиметра е дълга и четиридесет и два широка в средата. Намерена е, когато поправяха градската баня. Голямо нещо е. И Софийският музей няма такава. Да падне от някой покрив, счупва на човек главата като туй-онуй. Стара работа е, римска. Три века преди Христа. Другото до

нея е гърне с две дръжки. Не е за фасул, защото долу дъното му е тясно и ще се качурка. За цветя е било. Озготи, везготи и туй-онуй са ги употребявали. Все от това време е. Другите неща в шкафа са парчетии. Стари са, но не са важни. По-нататък: в този шкаф са гривни, пръстени, пафти, обици и туй-онуй. Женски украшения. Този пръстен там с червения камък аз го подарих. Намерих го, когато обръщаме за лозе нивата на Тънкия път. Старо нещо. Фараонско. Пак третия век преди Христа.

По-нататък ще видите агне с три крака. Спиртосано е. На Христа Шиника от овцата е. Той умря наврѣх Водици от синята пъпка. Баба Фота го цери, ама не познала. Мислила, че е просто нещо, и я мацнала с гладна плюнка и бяла пепел само, а то излязло друго. И овцата умря. Само агнето е запазено за възпоминание. Антика. Стара работа.

— И то ли е от третия век преди Христа? — обажда се асистентът по история.

— Не е, ама е старо. Аз бях момче тогава и продавах мекици и туй-онуй на Тачовата фурна. Отколе беше. Вий сте били деца. До агнето свитото в шише е дете с две глави. Подари го доктор Влаев. В болницата се родило, ама не каза коя му е майката. Игра на природата, значи. Отгоре на него, над полицата, онова бялото пък е гнездо. Птиче гнездо. Дълбоко е като чорап, меко на пипане. По нас ги няма такива. И птичета такива няма. Те мязат на папуняци, ама са по-дребни. Живеят в топлите страни, към хаджилък, ама и там били на свършване, казват, защото ги ядели арапите. И птичетата ядели, туй-онуй, и гнездата им ядели.

Отсам в ъгъла са иконите. Най-важната е св. Харалампий, защото надвивал на чумата, ама турците му извадили очите. Голямата пък, гдето я виждате, е гръцка магария, подигравка! На коня е св. Димитър Солунски, а долу, дете лежи убит в краката му, е цар Калоян. От старата черква я взехме. Мръсотия. Светотатство, туй-онуй! Наш светия убил наш цар, гърците го изписали, а ние му се молим и го целуваме като диванета сто години наред. По-нататък са ножове, пицови, ключове, куфари, ножици и туй-онуй. Стари оръжия. Три века преди Христа. Там пък в шишенцето е просо. Първото просо от нивата на читалището, дете я подари общината. Едро нещо. За спомен, туй-онуй, когато пръв път я посели.

— Пет века преди Христа — обажда се отстрани художникът, който пък се е навел да чете надписа на една картина.

Бай Марин извива глава сърдито, отправя се към него, хваща го за палтото изотзад, издърпва го настрани и дума строго и поучително:

— Тъй картини, момче, не се гледат! Отдалече трябва! Чак оттук, от средата! Въздушност трябва да има! Горے на стената — продължава неуморно старият чичероне — е картината „Взятие Плевна и сдача Осман паши“. Ранен е, кератията, затова го крепят двама низами отстрани. И пожълтял е като пъпеш. Не е шега работа! Вижте как го гледа генерал Скобелев, сякаш с очи ще го изпие. Герой! Маладец, туй-онуй! До нея е Райна княгиня българска. Разправят, че е от Панагюрище, ама не е вярно. По майчина линия е от нашия град. От долната махала, от Коликучковия род. Оттатък пък е цар Иван Шишман. Тук му е само образът, а гробът му е на два часа път от града. В една могила е до Гуглевци. Казва се и сега „Шишманец“. Той има и други гробове на разни места, ама те не са верни... Сега в малкия шкаф ще видите пък стари пари. Има и от цар Соломона, от цар Дария, от цар Троян с козите уши и други, туй-онуй. Тази е много скъпа пара, медальон. Намери я Ганьо Кючукът на Пъдарската могила в лозята. Старо нещо е. От цар Септемврий е. Септемврий Север го викат. Три века преди Христа. Онези пък, корубестите, са костадинки, имаме и златни, ама ги крием, защото туй-онуй.

— А тия сребърните? — пита някой...

Бай Марин си поправя яката и пак:

— Тия са най-важните. Тези дребни парички едно време изядоха главата на Исуса. Това са сребърниците, с които Юда го предаде на фарисеите. Трийсет парчета е получил, хайдутинът му с хайдутин! Нашите тук са седем. Същински са. От римския цар Октавиана. Октавиана Август Първий.

И като изгледа групата надменно, изкашля се и пак добави твърдо и с увереност:

— И те са три века преди Христа.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.